

מסורת הש"ס

(א) לעיל ק"ח: (ב) טו חז"ל
ק"ח: (ג) טו חז"ל
ק"ח: (ד) טו חז"ל
(ה) טו חז"ל

הגהות הב"ח

(א) נ"ו ולא פליגי:
(ב) שם כמסקנא גזירי
לכתיב: (ג) שם מיהו מתימא
מתנת הכונה אינן
נעלות: (ד) שם ט"ל הו"ב
הגבב דמי: (ה) רש"י דרי
רב פפא ובי קאמר הו"ב
ואח"כ מיהו ולא עשו בו
תקנת השוק וכו' שנגב
לא עשו לו: (ו) תוס' דרי
הולכת וכו' אמוראי
(אמוראי וכו' השוק) פ"ח
וי"כ פ"ח ט"ו ו':

גליון הש"ס

נ"ב והא רב הניח
הלכותיה דרב. ש"ן ספ"ט
קמ"ח ע"א פ"ה דף מ ע"א
הסודרין דף ע"ב:

הגהות הגר"א

[א] רש"י דריה לא טו
דימא טו. יניב אכל
המכרים כח דל"ג לכל
(ועכ"ל גר"ס טו ש"ן פ"ח
כ"ו):

הגזול ומאכיל פרק עשירי בבא קמא

קטו.

עין משפט
נר מצוה

עב א מ"י פ"ט מה' נכרים הלכה טו
מתן עשין קמב טושי' ר"ד
כ"ב פ"ט פ"ג:
עב ב ג מ"י פ"ח מה' נביה ה"ג ג ועין
ע"ד מ"י פ"ט מה' עשין
וכי"ח ספ"ט מה' עשין
טושי' ספ"ט פ"ג:
ע"ה ה"י פ"ט מה' עשין
וכי"ח ספ"ט פ"ג:
ע"ו ו מ"י פ"ט מה' עשין
טושי' ספ"ט פ"ג:
ע"ז ז מ"י פ"ט מה' עשין
טושי' ספ"ט פ"ג:
ע"ח ח מ"י פ"ט מה' עשין
וכי"ח ספ"ט פ"ג:
ע"ט ט מ"י פ"ט מה' עשין
טושי' ספ"ט פ"ג:
ע"י י מ"י פ"ט מה' עשין
טושי' ספ"ט פ"ג:
ע"כ כ מ"י פ"ט מה' עשין
טושי' ספ"ט פ"ג:
ע"ל ל מ"י פ"ט מה' עשין
טושי' ספ"ט פ"ג:
ע"מ מ מ"י פ"ט מה' עשין
טושי' ספ"ט פ"ג:

לא לריד לאסדורי כולי האי. [א] דימא ספר פלוני ופלוני: הדין עם הראשון. דינו של כע"ה ותביעתו על הגנב היא ואין הלוקה בעל דינו ואם בלא לגבותו הימנו יתן דמיא וע"ג שהוכר הגנב לא לאמרינן יחזיר לוקח הכלים כגמס ויפרע מן הגנב: הדין עם השני. דינו של בעל הבית עם הלוקה הוא ויוליא הימנו כליו כגמס: לפני יאוש. לקחו מן הגנב לפני יאוש: דרכ חסדא. גזל ולא נתייאשו הבעלים ובלא אחר ואלו לא היה זהוה גובה כו' ברש פירקין [ק"ח]: והאי נמי אע"ג דיהיב דמי לגנב לגבי האי מיהא גזלן הוא ומיהו היכא דלא הוכר

הגנב עובד ליה רבנא תקנת השוק ליעול מה שנתן אצל היכא דהוכר הגנב עליו להחזיר אחריו: כלפני יאוש דמי. דכהן לא מייאש מיניהו: ופליגי. כלומר ואמר רב הדין עם הראשון: מספוט. קיבה. נותן. הלוקה קיבה לכהן דמקמתא מתנות לא זבין ליה: לא שנו. לקח הימנו כמסקל נותן לכהן דמשמע דהלוקה ע"כ נותן לכהן והוא יתבע דמיא מן המוכר: אלא ששקל. הוא לעצמו: הדין עם הטבח. דני של כהן וערערו על הטבח הוא. רב לעטמיה דאמר הדין עם הראשון דטבח כגנב ראשון ולוקח הוה שני וקאמר הדין עם הטבח גנבא רב ליה ליה דרכ חסדא: אינן נגלות. דאלימא קימה דידהו דמכה גבוה קאמו ליה וכל היכא דליתנהו אימא דכהן נתיב ופליגי שקל לו הטבח יגבה הכהן נמי מן הלוקה קמ"ל: פליגי כלפני יאוש וברב חסדא. דרכ ליה ליה דרכ חסדא: רב זבד אמר. היכא דלא אייאשו בעלים דכ"ע אית להו דרכ חסדא והדין עם השני והכא כגון שמתיאשו כו': לא שנו. דקי לגמרי ופליגי דמי לא מהדר לו: רב פפא אמר. לעולם כלפני יאוש פליגי ומרייהו אית להו דרכ חסדא ובגלימא דגניבה כ"ע לא פליגי דהדרא למרה מיד כגמס ואין הלוקה יכול לעכבה על מעותיו ומכר חסדא והדין עם הראשון דאמר רב לא דדין הבעל הבית קאמר אלא דביתו של לוקח קאמר וכו': תקנת השוק. על שקלא לוקח בשוק כפרהביא ולא היבין בו שנגנב עשו לו תקנה שישלם לו בעל הבית מעותיו: ורבי יוחנן סבר עשו סקסא. ותיב דלית לן דרכ חסדא ולא מני לוקח למימר לבעל הבית לאו בעל דברים דדיי אית מיהו לאחר שישלם הגניבה יתבע מעותיו מבעל הבית. ואי קשיא מ"מ דמי שקיל מה לי משום תקנה מה לי משום טענה לאו בעל דברים דדיי אית נפקא מינה היכא דגזל ובלא אחר ואלו בלא דמיא דאמרינן כדרכ חסדא ואם השני נוח לו מן הראשון גובה הימנו: פרי עביעך. החר משוכך כלומר פדה משוכך שכדו: חוב. מלוה: הק. לחנוני: לאו ארעסא. דהאי גניבה יבנתה ליה זוזי דמקמי הכי אחספ ליה: משכנסא שוה בשוה. אין דרך לעשות כן להלוות על המשכון כל שזוי הלך לאו אדעתא דהאי משכנסא אחספיה אלא הימני הימניה: רב ששם

מוסף רש"י

אמר לו. לעטמיה מהו דמיא של פדה. נמי תפיה של פרה מ. והוי כהן מתנות. הקנה. ונתן. לוקח זה לכהן ואינו מנכה לו מן הדמים. אין המוכר מנכה לו לוקח מן הדמים. שהרי היה ידוע ללוקח שהתנתה שם. זה לא מנכה לו הקנה (חז"ל) ואין הטבח מנכה לו כלום לפי שכל המכר לו את המתנות מסתמא (שם ק"ח). לקח דמינו במשקל. הליטתא קו וכן ונתן לו הקנה (שם ק"ח). דהשתא דלי זבין ליה (שם ק"ח). נתנו לכהן. נתן לו לוקח לכהן. שהרי הגזל אצל הדין להשיב (שם ק"ח). ומנכה על לו מן הדמים. הטבח יכסה לו מן הדמים. על כדמו. שמכר לו דבר שאינו שלו (שם) משכנסתה זכי הכהנים כמתנותיהם והדין על הטבח (שם ק"ח). לא שנו. היכא דלקח הימנו כמסקל. דקאמו נתנו לוקח לכהן והוא חחר ויבטע דמיא מן הטבח. אלא ששקל לעצמו. כששקל לוקח לעצמו. דכיון דטבח לא ננע כהן איתו בעל דברים של כהן. לסיק זה הלוקח נתמן והוא שאל לו הדמים שגל הטבח היה מוטל לתן (שם ק"ח). אבל שקל לו הטבח הדין עם הטבח. הדין על כהן ומתקנתו ומתנתו אף על הטבח הוא הטבח חחר עליהם אם כי נתן נתן לכהן (שם). והציל את הדבר לחוכו. מפני שהדבר דמי יקריס (ועי"ל כ"ג).

נותנו לכהן ולמנכה לו מן הדמים (א) ואמר רב לא שנו אלא ששקל לעצמו אבל שקל לו הטבח הדין עם הטבח אימא אף דין עם הטבח מהו דמיא (ב) אין מתנות כהונה נגלות קמ"ל ולאבי דאמר פליגי במאי פליגי ברב חסדא רב זבד אמר כגון שנתייאשו הבעלים ביד לוקח ולא נתייאשו ביד גנב ובהא פליגי מר סבר יאוש ואח"כ שינוי רשות קני שינוי רשות ואח"כ יאוש לא קני וכו"מ כ"ל שנוא רב פפא אמר בגלימא דכ"ע לא פליגי דהדר לכמיה והכא בעשו בו תקנת השוק קמיפליגי רב משמיה דר' חייא אמר הדין עם הראשון דינא דלוקח דלישקול זוזי מנגב ולא עשו בו תקנת השוק ור' יוחנן משום דר' ינאי אמר הדין עם השני דינא דלוקח דלישקול מבעל הבית ועשו בו תקנת השוק וסבר רב לא עשו בו תקנת השוק ורוא רב הואא תלמודיה דרב הוה וחנן בישא גנב גלימא וחבנה אתא לקמיה דרב הווא א"ל להווא גברא זיל שרי עביטך שאני חנן בישא כיון דליכא לאישתלומי מיניה כלא הוכר (ו) דמי אמר רבא דאם גנב מפורסם הוא לא עשו בו תקנת השוק והא חנן בישא דמפורסם הוה ועשו בו תקנת השוק נהי דמפורסם לכישותא לגניבותא לא מפורסם איחמו (ג) גנב ופרע כחובו גנב ופרע כהיקיפו לא עשו בו תקנת השוק דאמרי לא אדעתא דהנהו ידובת ליה מידי משכנתא שוי מאתן במאיה עשו בו תקנת השוק שוה בשוה אמימר אמר לא עשו בו תקנת השוק מר זוטרא אמר עשו בו תקנת השוק (ד) והלכתא עשו בו תקנת השוק (ז) זבינא שוה בשוה עשו בו תקנת השוק שוה מאה כמאתן רב ששת אמר לא עשו בו תקנת השוק רבא אמר עשו בו תקנת השוק (ח) והלכתא ככולהו עשו בו תקנת השוק לבר מנגב ופרע כחובו גנב ופרע כהיקיפו: אבימי בר נאזי חמוה דרכינא הוה מסיק כההוא גברא ארבעה זוזי גנב גלימא אתיא ניהליה אופיה ארבעה זוזי אחריני לסוף הוכר הגנב אתא לקמיה דרכינא אמר קמאי גנב ופרע כחובו ולא בעי למיתב ליה ולא מידי הנך ארבעה זוזי אחריני שקול זוזך והדר גלימי מתקיף לה רב כהן ודלמא גלימא בהני זוזי קמאי יהבה הימוני ניהליה גנב ופרע כחובו גנב ופרע כהיקיפו וארבעה זוזי כתרתי הימוני הימניה כי היכי דהימוניה מעיקרא איגלגל מילתא מטא לקמיה דרבי אבהו אמר 'הלכתא כרב כהן נרשאה גנב ספרא ובניה לפפונאה בחמנן זוזי אול פפונאה ובניה לבר מחוואה במאה ועשרין זוזי לסוף הוכר הגנב אמר אביי ליוזל מרי דספרא ויהב ליה לבר מחוואה חמנן זוזי ושקיל ספריה ואזיל בר מחוואה ושקיל ארבעין מפפונאה מתקיף לה רבא השתא לוקח מנגב עשו בו תקנת השוק לוקח מלוקח מיבעיא אלא אמר רבא ליוזל מריה דספרא ויהיב ליה לבר מחוואה מאה ועשרין זוזי ושקיל ספריה וליוזל מרי דספרא ולשקול ארבעין מפפונאה וחמנן מנרשאה: מתני' (י) זהוה בא בחביתו של יין וזה בא בכדו של דבש נסדקה חבית של דבש ושפך זה את יינו והציל את הדבש לחוכו

אין

אין

אין